

melser om eller gennem Udførelsen af Ejendomsskyldvurdering, og det gør man jo aabenbart, naar man frier Landbruget for at svare Grundskat af dets bevægelige Kapital, Besætning og Inventarium, medens man ved Skovenes Vurdering regner den bevægelige Kapital fuldt med ved Ydelsen af Grundskatten. Det er et Forhold, som nødvendigvis, naar det skal fortsættes, kun vil føre til, at denne bevægelige Kapital forsvinder fra Skovene, saa langt som overhovedet Lovgivningen tillader det. Det er altsaa i Skovenes Interesse, jeg nævner dette. Jeg har før under en anden Sag haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa denne Fremgangsmaade, som heldigvis ikke er fulgt af alle. Der er mange gamle dygtige Folk, som forstaa at læse en Lov og ogsaa at bruge den. Men det er, som jeg har bemærket, som om disse Bestemmelser synes at være møntede paa Skovenes Dekadence, det egentlige Skovvæsens Ødelæggelse. Hvad mange ikke erindre, og hvad bl. a. de kloge Folk her ikke erindre, er, at man ikke kan vurdere Skovjord efter samme Maal som Agerjord eller Landbrugsjord. Og hvorfor? Jo, for saa vidt som Skovene ere Fredskov, har Jorden kun den Værdi, den kan indbringe som Skov, efter at den har forrentet den øvrige Kapital, og det vil efter min Mening i Regelen være lig Nul. Men i ethvert Tilfælde tror jeg, at det vil være en Ubilighed mod Skovene, naar disse skulle svare Grundskat baade af den faste Kapital og af den bevægelige Kapital, medens Landbruget kun svarer af den faste.

Jeg tillader mig at slutte med at bede den højterede Finansminister om velvilligt at overveje disse Spørgsmaal, og at betragte dem som fremkomne fra en Mand, der særlig paa Grund af sin Medvirken ved Ejendomsskyldsskattelovens Tilblivelse og ved Affattelsen af Bestemmelserne for Skovenes Vedkommende har faaet en saa stor Interesse derfor, at han har troet at turde trætte det høje Ting, og maaske ikke mindst den højterede Finansminister, med disse Betragtninger.

Madsen-Mygdal: Naar den ærede foregaaende Taler begyndte med at sige, at det er forholdsvist let at tilvejebringe Balance, naar man forhøjer Skatterne, saa er det naturligvis rigtigt, og det er ogsaa rigtigt, at de ny Skatter indgaa i Statskassen med større Summer end de gamle, men ved Siden deraf maa man lægge Mærke til, at Udgifssiden er bleven forøget langt

derudover ved Bevillinger til humane Formaal og til Styrkelse af Erhvervslivet, og naar dette er Tilfældet, er det slet ikke saa let at tilvejebringe Balance. Dette med Hensyn til Balancen.

Det ærede Medlems lange Udtalelse om Overskyldraadet skal jeg slet ikke komme ind paa. Jeg vil blot sige to Ting. Den ene er, at det er en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem har opfattet mig, som om en Oversigt over Raadets Afgørelser ikke vilde have nogen som helst Betydning uden i de Retninger, jeg nævnte; jeg sagde nemlig med mere. Men den kan ganske vist ikke faa nogen overdreven stor Betydning forinden vi komme til næste almindelige Vurdering. Med Hensyn til Vurderingen af Skovejendomme vil jeg sige, at den Pjece, som det ærede Medlem omtalte, kende vi godt i Overskyldraadet. Det er en anonym Pjece, som vi ikke have haft det mindste at bestille med, og som vi heller ikke have taget Hensyn til. Vi have endogsaa taget Afstand fra den, saa det er en Misforstaaelse, hvis det ærede Medlem tror, at den har været vejledende for Overskyldraadet. Det har den slet ikke.

Høst: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet, er det kun for i al Korthed at udtale min Paaskønnelse af, at det ærede Udvalg i Betænkningen har fremhævet det ønskelige i, at den gamle Karmeliterklosterbygning i Helsingør bliver bevaret gennem en Restauration. Det er nemlig saaledes, at alle sagkyndige, Arkitekter og kunstforstandige have erklæret, at det er en overordentlig interessant gammel Bygning, men nu er dens Tilstand saaledes, at hvis der ikke bliver gjort noget, vil den rimeligvis forsvinde og blive nedbrudt. Saa vidt jeg har kunnet erfare, er det ikke nogen stor Sum, der fordres for at faa Bygningen restaureret. Men Byraadet kan ikke paatage sig hele Udgiften derved, selv om ogsaa Bygningen maatte kunne bruges i kommunalt Øjemed, naar den er restaureret. Derfor er der kun den Udvej, at Staten yder et Bidrag. Da Staten gjorde noget lignende med Hensyn til Helligaandshuset i Randers, stillede det sig vistnok for manges Vedkommende tvivlsomt, om man burde gaa med dertil. Men nu, da Helligaandshuset er blevet restaureret, ere alle glade over, at man har bevaret et saa smukt Minde fra Middelalderen; og det samme vil upaatvivlelig blive Tilfældet med Karmeliterklostret i Helsingør; navnlig skulle Gavlene være ganske overordentlig smukke,